

Papa Francesc: "Pensa què en vols fer tu de la teva vida"

Després del seu viatge pastoral a l'Àfrica, el Papa Francesc ha dedicat l'audiència del dimecres a agrair l'acollida rebuda i valorar la fe d'un poble que ha patit molt.

02/12/2015

*Audiència general, dimecres 2 de
desembre de 2015*

Viatge Apostòlic a l'Àfrica

Estimats germans i germanes, bon dia!

En els últims dies he fet el meu primer Viatge apostòlic a l'Àfrica. Que n'és de bonica l'Àfrica! Dono gràcies al Senyor per aquest gran do que m'ha fet i que m'ha permès visitar tres Països: primer Kènia, després Uganda i finalment la República Centreafricana. Expresso altra vegada el meu reconeixement a les Autoritats civils i als Bisbes d'aquestes Nacions per haver-me acollit, i agraeixo a tots els qui hi han col·laborat en tants sentits. Gràcies de tot cor!

Kènia és un país que representa bé el repte global del nostre temps: protegir la Creació reformant el model de desenvolupament perquè sigui just, inclusiu i sostenible. Tot això es reflecteix a Nairobi, la ciutat més gran de l'Àfrica oriental, on

conviuen la riquesa i la misèria: però això és un escàndol! No només a l'Àfrica: també aquí i a tot arreu. La convivència entre riquesa i misèria és un escàndol, és una vergonya per a la humanitat. A Nairobi té la seva seu l'Oficina de les Nacions Unides per a l'Ambient, que he visitat. A Kènia m'he trobat amb les Autoritats i els Diplomàtics, i també els habitants d'un barri popular; m'he trobat amb els líders de les diverses confessions cristianes i de les altres religions, els sacerdots i els religiosos, i he trobat els joves, tants joves! En cada ocasió he animat a valorar la gran riquesa d'aquell país: riquesa natural i espiritual, formada pels recursos de la terra, per les noves generacions i pels valors que formen la saviesa del poble. En aquest context tan dramàticament actual he tingut la joia de portar la paraula d'esperança de Jesús: "Sigueu forts en la fe, no tingueu por". Aquest era el lema de la visita.

Una paraula que tantes persones humils i senzilles experimenten amb noble dignitat; una paraula testimoniada de manera tràgica i heroica pels joves de la Universitat de Garissa, morts el 2 d'abril passat perquè eren cristians. La seva sang és llavor de pau i de fraternitat per a Kènia, per a l'Àfrica i per a tot el món.

Després, a Uganda la meva visita es va dur a terme sota el signe dels màrtirs d'aquell país, 50 anys després de la seva històrica canonització, feta pel beat Pau VI. Per això el lema era: «*Sereu els meus testimonis*» (Act 1,8). Un lema que pressuposa les paraules immediatament precedents: «*Tindreu la força de l'Esperit Sant*», perquè és l'Esperit que anima el cor i les mans dels deixebles missioners. I tota la visita a Uganda s'ha desenvolupat en el fervor del testimoni animat per l'Esperit Sant. Testimoni en sentit explícit és el servei dels catequistes,

als quals he agraït i animat pel seu compromís, que sovint implica també el de les seves famílies.

Testimoni és el de la caritat, que he vist de primera mà en la Casa de Nalukolongo, però que veu compromeses tantes comunitats i associacions en el servei als més pobres, als discapacitats, als malalts. Testimoni és el dels joves que, malgrat les dificultats, conserven el do de l'esperança i miren de viure segons l'Evangelí i no segons el món, anant contra-corrent. Testimoni són els sacerdots, els religiosos i les religioses que renoven dia rere dia el seu "sí" total a Crist i es dediquen amb joia al servei del poble sant de Déu. I hi ha un altre grup de testimonis, del qual en parlaré després. Tota aquest multiforme testimoniatge, animat pel mateix Esperit Sant, és llevat per a tota la societat, com demostra l'obra eficaç feta a Uganda en la lluita contra la SIDA i en l'acolliment dels refugiats.

La tercera etapa del viatge ha estat en la República Centreafricana, en el cor geogràfic del continent: és just el cor de l'Àfrica. Aquesta visita era en realitat la primera en la meva intenció, perquè aquest país està mirant de sortir d'un període molt difícil, de conflictes violents i de tant sofriment en la població. Per això he volgut obrir allà, a Bangui, amb una setmana d'antelació, la primera Porta Santa del Jubileu de la Misericòrdia, com a senyal de fe i d'esperança per a aquell poble, i simbòlicament per a tots els pobles africans més necessitats d'ajut i de reconfort. La invitació de Jesús als deixebles: «Passem a l'altra banda» (Lc 8,22), era el lema per a Centràfrica. “Passar a l'altra banda”, en sentit civil, significa deixar enrere la guerra, les divisions, la misèria, i escollir la pau, la reconciliació, el desenvolupament. Però això pressuposa una “transició” que té lloc en les consciències, en les

actituds i en les intencions de les persones. I en aquest nivell és decisiva l'aportació de les comunitats religioses. Per això he trobat les Comunitats Evangèliques i la musulmana, compartint la pregària i el compromís per la pau. Amb els sacerdots i els religiosos, però també amb els joves, hem compartit la joia de sentir que el Senyor ressuscitat és amb nosaltres a la barca, i és Ell qui la guia cap a l'altra banda. I finalment en l'última Missa, en l'estadi de Bangui, en la festa de l'apòstol Andreu, hem renovat el compromís de seguir Jesús, la nostra esperança, la nostra pau, rostres de la divina Misericòrdia. Aquella última Missa ha estat meravellosa: era plena de joves, un estadi de joves! Més de la meitat de la població de la República Centrafricana són menors, tenen menys de 18 anys: una promesa per anar endavant!

Voldria dir una paraula sobre els missioners. Homes i dones que han deixat la pàtria, tot... De joves se'n van anar allà, portant una vida de tanta, tanta feina, de vegades dormint a terra. En una ocasió vaig trobar a Bangui una monja, era italiana. Es veia que era anciana: “Quants anys té?”, li pregunto. “81” – “Però, no són tants, dos més que jo”. - Aquesta monja era allà des de l'edat de 23-24 anys: tota la vida! I com ella, tantes. Era amb una nena. I la nena, en italià, li deia: “Àvia”. I la monja em va dir: “Però jo, en realitat no sóc d'aquí, sóc del país veí, del Congo; vaig venir en una canoa, amb aquesta nena”. Així són els missioners: valents. “I què fa vostè, germana?” – “Jo sóc infermera i a més he estudiat una mica i m'he convertit en llevadora i he ajudat a néixer 3.280 nadons”. Així m'ho va dir. Tota una vida per la vida, per la vida dels altres. I com aquesta monja, n'hi ha tantes, tantes: tantes monges,

tants sacerdots, tants religiosos que donen la vida per anunciar Jesucrist. És bonic veure això, veure això. És bonic.

Jo voldria dir una paraula als joves. Però n'hi ha pocs perquè la natalitat és un luxe, sembla, a Europa: natalitat zero, natalitat 1%. Però m'adreço als joves: penseu què en feu de la vostra vida. Penseu en aquesta monja i en tantes com ella, que han donat la vida i tantes que s'han mort allà. L'esperit missioner no és fer proselitisme: em deia aquesta monja que les dones musulmanes van amb elles perquè saben que les monges són infermeres valentes que les curen bé, i non fan la catequesi per convertir-les! Donen testimoni; després, a qui ho vol, li fan la catequesi. El testimoni: aquest és el gran esperit missioner heroic de l'Església. Anunciar Jesucrist amb la pròpia vida! M'adreço als joves: pensa què en vols fer tu de la teva

vida. És el moment de pensar i demanar al Senyor que et faci sentir la seva voluntat. No exclogueu, si us plau, aquesta possibilitat de ser missioners, per portar l'amor, la humanitat, la fe a altres països. No per fer proselitisme: no. Això ho fan els qui cerquen altres coses. La fe es predica primer amb el testimoni i després amb la paraula. Lentament.

Lloem junts el Senyor per aquest pelegrinatge a la terra d'Àfrica, i deixem-nos guiar per les seves paraules-clau: “Sigueu forts en la fe, no tingueu por”; “Sereu els meus testimonis”; “Passem a l'altra banda”.

*Traducció: Josep Ma Torrents –
Catalunya Religió*

.....

pensa-que-en-vols-fer-tu-de-la-teva-
vida/ (20/04/2025)